

آخرین دیدار

نویسنده: سید سعید موسوی

مقدمه

محمد صدیق رضایی در سال ۱۳۴۵ در ولایت بلخ در «ولسوالی شولگره» افغانستان به دنیا آمد. در جوانی به سربازی رفت؛ اما با حمله ارتش سرخ به افغانستان، از ارتش فرار کرد و با اسلحه و مهمات به مبدین پیوست. در ۱۳۶۶ با سکینه جلیلی ازدواج کرد و در همان سال به ایران آمد. حاصل این ازدواج پنج فرزند است: زهرا، کاظم، فاطمه، سمیرا و مرتضی.

در مشهد به حرفه حلبی‌کاری و صندوق‌سازی مشغول بود. بسیار مهمان‌نواز بود؛ به طوری که درباره او می‌گفتند: «منزل محمد صدیق برای کسانی که از شهرهای دیگر می‌آیند، مسافرخانه‌ای رایگان است.»

به جلسات قرآن، دعای ندبه، توسل و نماز جمعه اعتقاد فراوانی داشت و در آن‌ها شرکت می‌کرد. وقتی خبر تجاوز تکفیری‌ها به اماکن مقدس در سوریه را شنید، بی‌قرار شد. کارگاه را جمع کرد و در دی ۱۳۹۲ به سوریه رفت و در غوطه شرقی در اطراف دمشق به خدمت پرداخت. می‌گفت:

- برای دفاع از مظلوم می‌روم و برای دفاع از حرم‌های مقدس.

ه. ا. ب. ابوحامد (شهید توسلی)، فرمانده فاطمیون، در ماه تیر ۱۳۹۴ متعددی شرکت کرد. همیشه می‌گفت:

- شهید شدن لیاقت من خواهد بود. دعا کنید این لیاقت را پیدا کنم.

یکی از آرزوهایش دیدار خیره‌ش بعد از سی سال بود. وقتی این اتفاق درست قبل از شهادتش افتاد، گفت:

- دیگر آرزویی ندارم.

در آخرین اعزام، به منطقه بصرالحریر در استان در عارف و در عملیاتی در ۳۱ فروردین ۱۳۹۴ در همین منطقه، با تیر مستقیم تک‌تیرانداز دشمن به شهادت رسید؛ اما پیکرش به علت محاصره و درگیری شدید، در منطقه باقی ماند و هنوز به ایران باز نگشته است.